

## Nr 559

Av herr Andersson, Torsten, och herr Larsson, Sigfrid, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 74, angående viss omorganisation av lantmäteriväsendet och rikets allmänna kartverk, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 74 innevarande år angående bl. a. viss omorganisation av lantmäteriväsendet konstateras att allvarlig arbetsbalans råder inom lantmäteriväsendets distriktsorganisation. Orsaken härtill torde vara den besvärande brist på såväl lantmätare som mätningstekniker som föreligger inom lantmäteristaten. Denna brist uppgick den 1 januari 1960 till omkring 20 lantmätare och cirka 35 mätningstekniker. Lantmätarbristen synes emellertid komma att motvägas genom de i propositionen förordade delegeringsåtgärderna från den högre utbildade personalen till den lägre utbildade.

Departementschefen ser allvarligare på bristen på mätningstekniker än på bristen på lantmätare och anser att i nuvarande läge är ändamålslost att föreslå inrättande av ytterligare teknikertjänster men ingår icke närmare på orsaken till bristen. Enligt vårt förmenande är orsaken till den beklagliga teknikerbristen att söka i två olösta faktorer: mätningsteknikernas utbildningsfråga och deras framtida löneläge. Vad utbildningsfrågan beträffar konstateras med tillfredsställelse att betänkande härom framlagts (SOU 1959: 36). Departementschefen anser sig dock icke — trots att betänkandet vid en omfattande remissbehandling i allmänhet tillstyrkts — kunna taga slutlig ställning till förslaget innan ytterligare överväganden avslutats. Vi uttalar den förhoppningen att dessa överväganden skall bedrivas i sådan takt att förslag om möjligt i denna fråga kan föreläggas innevarande års höstriktsdag.

Lantmäteristatens tekniker är för närvarande inplacerade i 9, 11, 13 och 15 lönegraderna, varjämte inom distriktsorganisationens centralkontor finnes ett par specialtjänster i 17 och 19 lönegraderna. Av städernas och andra kommuners mätningstekniker var i maj 1959 55,9 procent inplacerade i lönegraderna 9—14 och 44,1 procent i lönegraderna 15—21. Motsvarande siffror var den 1 juli 1959 för lantmäteriteknikerna 85,1 procent respektive 14,9 procent, ett för lantmäteriteknikerna allt annat än tillfredsställande löneläge, i all synnerhet som arbetsuppgifternas svårighetsgrad talar till förmån för lantmäteriteknikerna. En jämförelse med löneläget för de inom den privata arbetsmarknaden verksamma mätningsteknikerna ger ett ändå

sämre resultat för lantmäteriteknikerna, vilka i lönehänseende även ligger under jämförbara kategorier inom statsförvaltningen. En definitiv reglering av de inom lantmäteriväsendet verksamma mätningsteknikernas löneläge bör därför snarast komma till stånd. Vi anser härvid — under uttalande av att lantmäteriteknikernas arbetsuppgifter synes oss väl så kvalificerade som de arbetsuppgifter som omhänderhaves av lantbruksnämndernas tekniker — liksom kungl. lantmäteristyrelsen uttalat i skrivelse till Konungen av den 1 oktober 1958, att regleringen bör ske i enlighet med den lösning som valts för lantbruksnämndernas tekniker genom beslut vid 1958 års riksdag, d. v. s. reglerad befordringsgång till och med 15 lönegraden och därutöver befordringstjänster i 17 och 19 lönegraderna.

Mätningsteknikernas löneläge är, såsom kungl. lantmäteristyrelsen i sin skrivelse till Konungen av den 16 oktober 1959 framhåller, grundorsaken till den avtappning av kvalificerade tekniker från lantmäteristaten som alltfört sker. Denna avtappning kan från och med år 1955 uppskattas till cirka 15 tekniker per år. Det är givet att en sådan åderlåtning av arbetskraft högst menligt inverkar på lantmäteriets arbetsbalans. Då härtil kommer att av de mätningstekniker som avgått med godkända betyg från lantmäteristyrelsens utbildningskurser ett stort antal söker anställning utom lantmäteriväsendet — så t. ex. sökte av under våren 1959 utbildade mätningstekniker endast cirka 58 procent varaktig anställning i lantmäteristaten — framstår det som ett ofrånkomligt villkor att omedelbara åtgärder vidtages för att inom lantmäteriväsendet behålla där verksamma mätningstekniker.

En åtgärd i detta syfte har departementschefen föreslagit, då han utgår ifrån utbyte av mätningsteknikertjänster i Ae 11, Ae 13 och Ae 15 mot förste mätningsteknikertjänster i Ae 15 och Ae 17, varav sistnämnda tjänster till ett antal av 30 enbart skulle vara avsedda för lantmäteriets specialorganisationer. Detta departementschefens förslag anser vi — även om det skulle vara ett resultat av förhandlingar och av mätningsteknikernas förhandlare godkänts — vara alldeles för snävt tilltaget, och ej heller kan vi dela den uppfattningen att de föreslagna tjänsterna i 17 lönegraden skall förbehållas specialorganisationerna. Departementschefens förslag härutinnan innebär så som vi ser det en nedklassning av de på distriktet verksamma mätningsteknikerna, framför allt då förste mätningsteknikerna. Då enligt propositionen en avsevärd delegering av kvalificerade arbetsuppgifter skall ske från de högskoleutbildade lantmätarna till mätningsteknikerna och därvid i första hand till förste mätningsteknikerna synes det oss vara av vital betydelse att löneläget för dessa tekniker — oavsett att lönefrågorna för lantmäteriets mätningstekniker ej nu kan lösas i sin helhet — redan nu förbättras. En omständighet som talar för att så bör ske är också att den löneklyfta, som vid lantmäteriets förstatligande år 1948 ansågs böra förefinnas mellan distriktslantmätare och förste mät-

ningstekniker, vidgats genom därefter vidtagen hopkrympning av den statliga löneskalan. Den i propositionen föreslagna uppflyttningen av distriktslantmätarna till lönegrad Ao 26 skulle ytterligare vidga denna löneklyfta därest mätningsteknikerna ej nu erhåller någon löneflyttning.

Vi anser det nödvändigt med hänsyn till den inom lantmäteriet befintliga arbetsbalansen, önskvärdheten av att stoppa en ytterligare avtappning av mätningstekniker från lantmäteriväsendet och lantmäteritekni-kernas låga löneläge jämfört med liknande tjänster att samtliga nuvarande förste mätningsteknikertjänster i lönegrad Ae 15 utbytes mot förste mätningsteknikertjänster i Ae 17, och att mätningsteknikertjänster i Ae 13 och Ae 11 utbytes mot förste mätningsteknikertjänster i Ae 15 till så stort antal att antalet tjänster i lönegraderna Ae 15 och Ae 17 uppgår till 145. I enlighet härmed bör förslagsanslaget till avlöningar å lantmäteristaten uppräknas med 80 000 kronor.

I anledning av det sålunda anförda får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta

att samtliga nuvarande förste mätningsteknikertjänster i lönegrad Ae 15 utbytes mot förste mätningsteknikertjänster i Ae 17,

att mätningsteknikertjänster i Ae 13 och Ae 11 utbytes mot förste mätningsteknikertjänster i lönegrad Ae 15 till så stort antal att sammanlagda antalet tjänster i lönegraderna Ae 15 och Ae 17 uppgår till 145 stycken, samt

att i anledning därav departementschefens förslag till avlöningsstat för lantmäteristaten att tillämpas tills vidare från och med budgetåret 1960/61 måtte ändras enligt följande:

*Avlöningsstat*

2. Avlöningar till icke-ordinarie personal, förslagsvis ..... 12 327 900

Summa kronor 25 870 700

6) å riksstaten för budgetåret 1960/61 under nionde huvudtiteln anvisa

c) till *Lantmäteristaten*: *Avlöningar* ett förslagsanslag av 25 870 700 kronor.

Stockholm den 22 mars 1960

Torsten Andersson

Sigfrid Larsson